

14-05-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – সঁচা শান্তিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ হ'লে এই শৰীৰৰ পৰা ডিটাচ (পৃথক) হৈ যোৱা, যেতিয়াই বিচৰা শৰীৰ ৰূপী বাদ্য বজোৱা আৰু যেতিয়াই বিচৰা ইয়াৰ পৰা পৃথক হৈ যোৱা"

*প্ৰশ্ন:- মৰমৰ সাগৰ শিৱবাবাৰ মৰমৰ চমৎকাৰ কোনটো?

*উত্তৰ:- মৰমৰ সাগৰ শিৱবাবাই সন্তানসকলক মৰমেৰে শিক্ষা দি নিজৰ সমান অতি মিঠা, অতি মৰমিয়াল কৰি তোলে। এয়া তেওঁৰ মৰমৰ চমৎকাৰ যে তোমালোক পূজ্য লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সমান হৈ যোৱা যাৰ দৰ্শনৰ বাবে মনুষ্যই আজিও ভিৰ কৰে। পিতা আহিছেই সন্তানসকলক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য বনাবলৈ।

*গীত:- তুম প্যাৰ কা চাগৰ হয়... (তুমি মৰমৰ সাগৰ...)

ওম্ শান্তি। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা অৰ্থাৎ আত্মাৰ চক্ষু খোল খাইছে। ত্ৰিনেত্ৰী বুলি কোৱা হয়, নহয় জানো, ইয়াক তৃতীয় নেত্ৰ (তিজ্ৰী) কথা বুলিও কয়। বাস্তৱত এটাই নাম 'ৰাজযোগ' ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ। ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰাওঁতা আৰু সেই প্ৰাপ্তিৰ লগত যোগ – ইয়াৰেই আক্ষৰিক ৰূপ হৈছে মনমনাভৱ, মধ্যাজীভৱ। মোক স্মৰণ কৰা, নিজৰ স্বৰূপক মনত পেলোৱা। পিতাই কোনো সংস্কৃতত গীতা শুনোৱা নাই। সন্তানসকলে জানে পিতাই কি বুজায় আৰু শাস্ত্ৰত কি আছে। পিতা মৰমৰ সাগৰতো নিশ্চয় হয় সেইকাৰণেই অতি মৰমৰ বস্তুক স্মৰণ কৰা হয়, নহয় জানো। পিতায়ো জানে সন্তানসকলক গৈ সদায় সুখী কৰো। এই দাদাটো বহুত সুখী আছিল, তেওঁৰ কোনো দুখ নাছিল। কিন্তু এওঁ নাজানিছিল যে পিতাই আহি কি সুখ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক অনুভৱী হৈ গৈ আছা। পিতাই আহি সদায় সুখী, সদায় শান্ত কৰে। সুখ পোৱা যায় সম্পত্তিৰ দ্বাৰা। পিতাই আহি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। কোনোবা যদি ধনবান হয় তেন্তে সন্তানসকলক সম্পত্তি দিয়ে, সুখী কৰে। কিন্তু শান্তিতো দিব নোৱাৰে। শান্তিতো সকলোৱে বিচাৰে। সন্ন্যাসীয়েও কয় মনৰ শান্তিৰ লাগে কিয়নো মন-বুদ্ধি আছে আত্মাৰ ভিতৰত। সেয়ে কয় মনৰ শান্তি কেনেকৈ পাম। বাবাই বুজাইছে আত্মাক সোধা অশান্ত কোনে কৰিছে? তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে আত্মা দুখ-সুখৰ পৰা পৃথক, অভোজা (অনুভূতিবিহীন), চিন্তা বা ভাববিহীন হয়। এয়া নাজানে যে মন-বুদ্ধি আত্মাৰ ইন্দ্ৰিয় হয়। বাবাই বুজায় অশান্ত মায়াই কৰে। আত্মাৰ স্বধৰ্মই হৈছে শান্ত। বাকী এয়া হৈছে ইন্দ্ৰিয়। কিন্তু শান্তিত কেতিয়ালৈকে বহি থাকিব। সন্ন্যাসীসকলৰ হৈছেই হঠযোগ, গাঁতৰ ভিতৰলৈ সোমাই যায়। ইয়াততো সহজ ৰীতিৰে পিতাই বহি জ্ঞান দিয়ে। কৰ্মযোগ নহয় জানো। এনেয়েতো শান্তি ৰাতিও পোৱা যায়। অচ্ছা, আমি আত্মাই এই ইন্দ্ৰিয়বোৰৰ দ্বাৰা কাম কৰো বা নকৰো- এয়াতো আমাৰ হাতত আছে, মই বাদ্য নবজাওঁ। নিজকে পৃথক বুলি ভাবা, ইয়াত চকু মুদাৰো প্ৰয়োজন নাই। আত্মাই এই চকুৰ দ্বাৰা চাই থাকে। আত্মাই চকু পাইছে চাবৰ বাবে। বাকী মুখৰ দ্বাৰা কাম নকৰো। এনেয়ে বহি যাওঁ। কিন্তু মাত্ৰ বহি গলেই কোনো লাভ নহয়। লাভ হয় পিতাক স্মৰণ কৰিলে। যেতিয়ালৈকে সৰ্বশক্তিমানৰ সৈতে যোগযুক্ত নহয় তেতিয়ালৈকে কোনো লাভ নহয়। যোগকেই অগ্নি বুলি কোৱা হয়। ইয়াক যুদ্ধক্ষেত্ৰ বুলিও কোৱা হয়। মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱাৰ ক্ষেত্ৰ। যোগৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ আয়ুসো বৃদ্ধি হয়। বিকৰ্মও বিনাশ হয়। বহুত সুখী হয়। বাবাক স্মৰণ কৰি কৰি বাবাৰ ওচৰলৈ গুচি যাব। এই সকলো ড্ৰামাই হয়, কিন্তু

পিতাই প্ৰত্যেকটো কথা বুজাই দিয়ে। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা, লগে লগে সেৱাও কৰিব লাগে কিয়নো তোমালোক হঠযোগীতো নোহোৱা। ইন্দ্ৰিয় পাইছা কৰ্ম কৰিবৰ বাবে।

তোমালোকে জানা আত্মা প্ৰথমে সতোপ্ৰধান হৈ থাকে। পিছলৈ সতো, ৰজো, তমোলৈ আহে। এতিয়া প্ৰথমৰ পৰা সকলোৱে তমোপ্ৰধান। কোনো কোনো ভাল আত্মা থাকিলে নাম প্ৰখ্যাত হৈ থাকে। কিন্তু পিছৰ আত্মাসকলৰ শক্তি কম হয়। প্ৰথমৰ আত্মাসকলৰ শক্তি বেছি থাকে। বেহদৰ পিতা হৈছে মৰমৰ সাগৰ। কিমান আকৰ্ষণ কৰে। চোৱা, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে কিমান আকৰ্ষণ কৰে। তেওঁলোকক কোনে ইমান মিঠা বনালে? কোনেও নাজানে। যিসকল নিজে পূজ্য আছিল, তেওঁলোকেই পূজাৰী হ'ল। তোমালোকৰ মম্মা-বাবা তেওঁলোকেও নাজানিছিল। এতিয়া জানিলে বাবে জাগি উঠিছে। হয়, আমি়েই দেৱতা হয়। ভগৱানে বহি জগায়। মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱাৰ যুক্তি শুনায়। বাকী অন্য কোনো অস্ত্ৰ আদি নাথাকে। মনুষ্যই এয়াও নাজানে যে মায়া বুলি কাক কোৱা হয়। একেবাৰেই অবুজন। এনেকুৱা পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল সেয়েহে পিতা আহি পাৰস বুদ্ধিৰ বনায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ অতি মৰমৰ হয়। এই সময়ত সকলোৱে তমোপ্ৰধান। পৰমাত্মাক নজনাৰ বাবে পাথৰ-শিল আদিক স্মৰণ কৰি থাকে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰকো নাজানে। তেওঁলোক হৈছে সুস্ববতনবাসী। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিক দৈৱীগুণ সম্পন্ন মনুষ্য বুলি ক'ব। কৃষ্ণ দৈৱীগুণসম্পন্ন আছিল, সত্যযুগৰ আদিত। কৃষ্ণক বহুত মৰম কৰে, দোলনাত দুলায়। যদি কৃষ্ণ পিছলৈ দ্বাপৰত আহিছিল তেনেহ'লে ৰামক দুলাব লাগে। কিন্তু ৰামক কেতিয়াও এনেকৈ দুলোৱা নাই। তোমালোকে জানা আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটাত প্ৰৱেশ কৰে। পলমো নহয়। সকলোতকৈ তীব্ৰ গতিত দৌৰোতা আত্মা হয়। ছেকেণ্ডে নালাগে, ইয়াতকৈ তীব্ৰ আত্মিক ৰকেট কোনো হ'ব নোৱাৰে। বাকী সেই সকলোবোৰ হৈছে পাৰ্থিৱ বস্তু।

তুমি মৰমৰ সাগৰ। এয়া এজনৰেই মহিমা গোৱা হয়। নিশ্চয় কিবা কৰিছে নহয় জানো, সেয়েহে মহিমা গায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা- শিৱবাবা অতিকৈ মৰমৰ সাগৰ হয়। বাবাৰ মৰমৰ চমৎকাৰ, শিক্ষা দি এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ গঢ়ি তোলে, তেওঁলোকো কিমান মৰমৰ, তেওঁলোকৰ দৰ্শন কৰিবলৈ কিমান মনুষ্য যায়। শ্ৰীনাথদ্বাৰত দৰ্শনৰ কাৰণে ইমান ভিৰ হয় যে পিটিবলগীয়াও হয়। বাবাই কয় তোমালোক সন্তানসকলকো ইমান মিঠা ইমান মৰমিয়ালকৈ গঢ়ি তোলা। তোমালোকেই সেই দেৱী-দেৱতা আছিল। “আমিয়েই সেয়া, সেয়াই আমি” বুলি কয় নহয়। বাস্তৱত “সেয়াই আমি, আমি়েই সেয়া”। আমি়েই বাবাৰ সন্তান আছিলো, আমি়েই দেৱী-দেৱতা আছিলো পিছত আমি়েই ক্ষত্ৰিয় হ'লো। বাকী আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা এনেকুৱা কথা নহয়। আমি আত্মাসকলেই পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলো, আকৌ ৮৪ জন্ম লওঁ। আমি়েই দেৱতা আছিলো, পিছলৈ দুই কলা কম হৈ গ'ল, ক্ষত্ৰিয় হ'লো, আকৌ বৈশ্য হ'লো আৰু দুই কলা কম হ'ল, ইয়াকেই কোৱা হয় স্বদৰ্শন। এক চেকেণ্ড লাগে এই চক্ৰ ঘূৰাবলৈ। এতিয়া আকৌ আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হৈছো- এইটো নিচা বাঢ়ি গৈ থাকিব লাগে সেইবাবে গোৱা হয় অতিমুখ্য সুখৰ বিষয়ে সুধিব বিচাৰিছা যদি গোপী বল্লভৰ (শিৱ বাবাৰ) গোপ-গোপীসকলক সোধা। এতিয়া আমি আকৌ আহি বাবাৰ হৈছো। আমি়েই আকৌ দেৱতা হ'ম। আমি়েই কালি অমানিশাত আছিলো, এতিয়া দিনত আছো। গোৱাও হয়- জ্ঞান অজ্ঞান সৎগুৰুৱে দিয়ে, অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ.... (সৎগুৰুৱে জ্ঞান ৰূপী মলম লগাই অজ্ঞান অন্ধকাৰ দূৰ কৰে)। আমি একেবাৰে তমোপ্ৰধান আছিলো, এতিয়া পিতাই আমাক কি বনাইছে, কিমান আগ্ৰহেৰে প্ৰতিপালন কৰে। বাবাই গালিও বহুত খাবলগীয়া হয়। কিন্তু ভাবে এয়াও ড্ৰামাই হয়। একো নতুন নহয়। যুদ্ধক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰমতো নিশ্চয় কৰিব লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে পৰিশ্ৰম অবিহনে কোনো ৰাজ্যভাগ্য প্ৰাপ্ত হৈ যাব। বিদ্যাৰ্থীয়ে এনেকৈ ক'ব জানো যে শিক্ষাগুৰু, আশীৰ্বাদ কৰক। ভাল নম্বৰ পাবলৈতো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় কলেজ। ভগৱানুবাচ-

মই তোমালোক সন্তানসকলক বজাৰো বজা বনাওঁ, ইয়াৰ অৰ্থও কোনেও বুজি নাপায়। বেহদৰ পিতাই সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক বনায়। এই যমুনাৰ পাৰৰ দিল্লী হৈছে ৰাজধানী। ৰাজধানী বহুতৰ হাতলৈ আহিছে। এতিয়াতো পাথৰ-শিলগুটিৰ দিল্লী। পিছলৈ সোণৰ হ'বগৈ। বাকী এনেকুৱা নহয়, সোণৰ দ্বাৰকা তললৈ গ'ল আকৌ ওলাই আহিল। লংকা কোনো অন্য ঠাই নহয়, এই সময়ত এই সমগ্ৰ দুনিয়াই লংকা। ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলি আছে। সকলো প্ৰিয়তমা শোক-বাটিকাত বহি আছে। তাত হৈছে অশোকবাটিকা। ইয়াততো খোজে প্ৰতি শোক-দুখ আছে। বাবাই আহি বহুত মিঠা বনায়। বাবাই কয় প্ৰিয় সন্তানসকল, কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিবা। সুখ-শান্তিৰ দাতা এজনেই পিতা হয়। তেওঁ আহি সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰীত্ব দিয়ে, সেয়েহে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পেছাগত কাম-কাজ কৰি উঠি যিমান সময় পোৱা পিতাক স্মৰণ কৰা। পৰিত্ৰতাৰ বল লাগে, যাৰদ্বাৰা নিৰোগী শৰীৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগৰ বহুত মহিমা আছে। যেতিয়া সময় আহে তেতিয়া পিতাই নিজেই আহি জ্ঞান দিয়ে। মনুষ্যইতো দিব নোৱাৰে। এনেকুৱা বহুত সন্ন্যাসী বাহিৰলৈ যায়, কয় ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ শিকাবলৈ আহিছে। কিন্তু তেওঁলোকে কোনো ৰাজযোগ নিশিকায়। এয়াও ড্ৰামাতেই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ হয়। পিতাই কয় মই আহোৱেই কল্পৰ সংগম যুগত। তেওঁলোকে সংগমযুগ শব্দ আতৰাই যুগে যুগে বুলি কৈ দিছে। পিতাই বুজায় সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ সংগম হয়, দুই কলা কম হয়। কলিযুগততো একেবাৰেই কলা শেষ হৈ যায়। তোমালোক দেৱতা বৰ্ণ, ক্ষত্ৰিয় বৰ্ণ.... এই বৰ্ণবোৰত আহ। তোমালোক সন্তানসকলে যথার্থ ৰীতি বুজা যে এয়া সকলোবোৰ খেল। ভাৰততেই হৰা আৰু জিকাৰ খেল হয়। মায়াই হৰুৱাই আৰু পিতা আহি জয়ী কৰে। এয়া কোনেও বুজি নাপায় যে মায়াই অশান্ত কৰিছে। এতিয়া বাবাই কয় তোমালোকে শান্তিৰ মালাধাৰী হেৰুৱাইছা। এতিয়া আকৌ সেই মালাধাৰী মই তোমালোকক পিন্ধাও, যাৰদ্বাৰা তোমালোক সদায় শান্ত হৈ যোৱা। এই স্বদৰ্শন চক্ৰও মনত ঘূৰাই থাকিব লাগে। বাহিৰত শঙ্খ বজালে ৰজা-ৰাণী হৈ যাবা। আৰু একো কৰিব নালাগে। অতি সহজ হয়। পিতাৰ পৰিচয় পাইছা, বাবা আমাৰ স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। সঁচাকৈ আমি স্বৰ্গৰ মালিক আছিলো। এতিয়া আকৌ বাবা আহিছে স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ। বাবা, এতিয়াতো আপোনাৰ হওঁ, দ্বিতীয় কোনো নাই। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দিয়াৰ বাবে কৈ দিয়ে- মোৰতো গিৰিধৰ গোপাল দ্বিতীয় কোনো নাই... ভাবে কৃষ্ণই ভগৱান। সকলো এজনেই। ভগৱানক নজনাৰ বাবে নাস্তিক হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোকে পিতাক জনাৰ বাবে আস্তিক হৈ গৈছা। সেয়া হৈছে বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। বিপৰীত বুদ্ধি মানে পৰমাত্মাৰ প্ৰতি প্ৰীত নাই। পিতা হৈছে মৰমৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ- তেওঁৰ বহুত মহিমা আছে। এনেকুৱা নহয়, এই ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ সকলো এজনেই ভগৱান। নাৰায়ণো ভগৱান হয়, ৰামো ভগৱান হয়। এফালে পৰমাত্মাক নাম-ৰূপৰ পৰা পৃথক বুলিও কয় আৰু পাথৰ-শিলগুটি সকলোতে আছে বুলিও কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে পিতাক জানি পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা।

এই ঘৰ আদি সকলোবোৰ শিৱবাবাই বনাই আছে সন্তানসকলৰ বাবে কিয়নো ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়িব লাগিব। ভ্ৰমণ সম্পূৰ্ণ কৰি ঘৰৰ যেতিয়া ওচৰ চাপে তেতিয়া উপলব্ধি কৰে, এতিয়া আমি ঘৰ আহি পাইছো। তোমালোক সন্তানসকল বহুত সুখী হ'বা। সাক্ষাৎকাৰৰ দ্বাৰা বাবাই মনোৰঞ্জন কৰাব কিয়নো পৰিস্থিতি অস্থিৰ হৈ যাব। সেয়ে তেনেকুৱা সময়ত পিতাৰ সৈতে থাকিবলৈ বিচাৰে, পিছত সাক্ষাৎকাৰ বহুত সহজ হ'ব। যোগত বহি বহি তোমালোকে বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিবা। আনন্দতে তোমালোকে নৃত্য কৰিবা। বাকী সকলোৱে শৰীৰ এৰি গুচি যাব। অযথা ৰক্তপাতৰ খেল হয়। তোমালোকৰ সৈতে কাৰো যুদ্ধ নহয়। পিছলৈ সাক্ষী হৈ চাবা কিন্তু সাহসৰো প্ৰয়োজন। দুৰ্বলসকলতো তিষ্ঠিব নোৱাৰিব। যিমানেই দুনিয়াত বেছি দুখ হ'ব সিমানেই বাবাই তোমালোকক মনোৰঞ্জন কৰাবলৈ সুখ দিব। বহি বহিয়েই বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। ইমান সন্তান আছে, শিৱবাবাৰ ভৰালটো নিশ্চয় ভৰপূৰ

হ'ব। সন্তানসকলৰ দ্বাৰাই সকলোবোৰ হয়। কাৰোবাৰ ওচৰত ৭টি সন্তান থাকিলে তাৰ ভিতৰতো কোনোবা দুখীয়া, কোনোবা ধনী হ'ব। সন্তানতো হয় নহয় জানো। এয়াতো ডাঙৰ পিতা হয়। বেহদৰ ঘৰ হয়। এয়া মাতা-পিতা হয় আকৌ তোমালোক সন্তানসকলক চম্ভালিবলৈ জগদম্বাক নিমিত্ত কৰিছে। কুমাৰী মম্মাৰ মাজত জ্ঞান-যোগৰ শক্তি ভৰপূৰ হৈ আছে। বাবাও (ব্ৰহ্মা) যোগত থাকে। মুৰুলী শুনায়। এনেকৈতো নাভাবা যে শিৱবাবাইহে মুৰুলী শুনায়। এওঁৰ আত্মা অজ্ঞ নেকি! ভাবিব পাৰা যে এওঁ অজ্ঞ আৰু সেই শিৱবাবাইহে মুৰুলী শুনায় তেনেহ'লে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰাটো ভাল। সদায় বুজিবা- এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) শৰীৰত শিৱবাবা আহি আমাক পঢ়ায়। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰিলে সদায় কুশলে থাকিবা। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ –

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) “আমিয়েই সেয়া, সেয়াই আমি” এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই আত্মিক নিচাত থাকিব লাগে। পিতাৰ সমান অতি মিঠা, অতি মৰমিয়াল হ'ব লাগে।
- (2) সদায় কুশলে থাকিবৰ বাবে এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। কেৱল শান্তিত বহিব নালাগে, সৰ্বশক্তিমান পিতাক স্মৰণ কৰি শক্তিও ল'ব লাগে।

*বৰদান:- নিজৰ শুভ আৰু শক্তিশালী ভাৱনাৰ দ্বাৰা বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা।

তোমালোক সন্তানসকলৰ মনত সদায় এইটোৱে শুভভাৱনা থাকে যে সকলোৰে কল্যাণ হওঁক। প্ৰত্যেক আত্মা অনেক জন্মৰ বাবে সুখী হৈ যাওঁক, প্ৰাপ্তিৰ দ্বাৰা সম্পন্ন হৈ যাওঁক। তোমালোকৰ এই শুভ আৰু শক্তিশালী ভাৱনাৰ ফলে বিশ্বৰ আত্মাসকলক পৰিৱৰ্তন কৰি আছে, আগলৈ প্ৰকৃতি সহিত পৰিৱৰ্তন হৈ যাব কিয়নো তোমালোক সংগমযুগী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ ড্ৰামা অনুসৰি প্ৰত্যক্ষফল প্ৰাপ্ত কৰাৰ বৰদান আছে। সেইবাবে যিসকল আত্মা তোমালোকৰ সম্বন্ধ সম্পৰ্কত আছে তেওঁলোকে সেই সময়তে শান্তি বা স্নেহৰ ফলৰ অনুভূতি কৰে।

*প্ৰোগান:- ত্ৰিকালদৰ্শী স্থিতিত স্থিত হৈ নিৰ্ণয় কৰিলে প্ৰত্যেক কৰ্মত সফলতা প্ৰাপ্ত হ'ব।

ওম্ শান্তি

***